

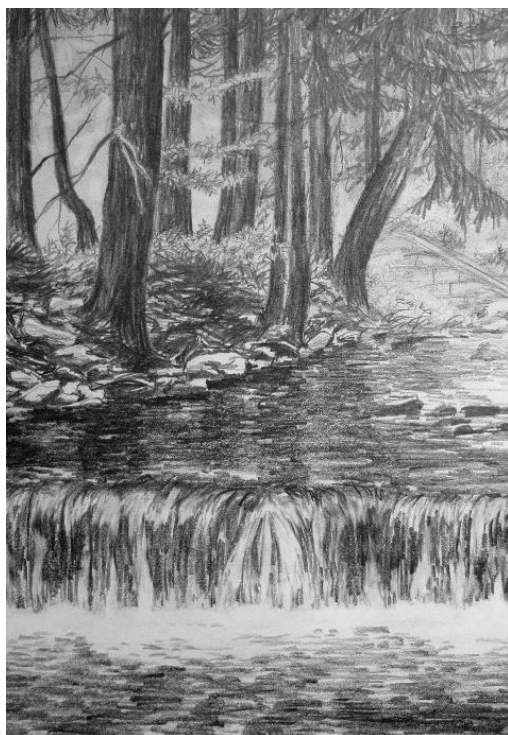

ŽITÍ PO ŽIVOTĚ

Oldřich Antonín Hostaša

ŽITÍ PO ŽIVOTĚ

Oldřich Antonín Hostaša

1. část

VÝCHOD ŽIVOTA

VÝCHOD

Nad mořem zářivé oko vychází, a bárka sny převáží.

Stojím na břehu,
život varhaník drnká melodii, je v našich myšlenkách.

Kněz lásky celebruje skutky,

a strýc čas nám dal vteřinu, vteřinu,
která nikdy nekončí.

VLTAVA

V hlubokém zákoutí lesa, pramínek oslovil slunce, šum
listů,

je jako houslí hlas,
a synové vládce větru; dali jméno:

Vltava.

Sluneční kouč dal nezbednost, v orchestru splavů plyne její
čas,

břehy jsou svatební šál,
a já stojím na Karlově mostě, její ústa zpívají o Praze,
o Praze,

která v jejích vlnách, probouzí své srdce.

Dobré ráno!!! Matičko měst.

TOUHA

Jsi drahokam v prstenu milování a pero života,
píše v srdci verše básníka.

Východ slunce zlatí myšlenky do křišťálna a bárka snů
odváží hvězdy.

Ranní vítr píše menu městu, výčepní z nebeské hospody,
čepuje rosu.

A básníkova píseň, zpívá čas,

čas okamžiku.

ZVONY

Zvony milování rozkvétají růži lásky, a lampa večera,
rozsvítila tapetu hvězd.

Má dlaň hladí Tvoji nedočkavost; jediného okamžiku,
chvíle, jedné vteřiny,

kteřá již není.

CHVÍLE

Slunce vyšívá Tvé vlasy, má dlaň je plachetnice, plující po
úbočí nader, klín je úvozová cesta,
ústa znějí skřivánčím trylkem, strejda čas otevírá studnu
čekání,
a mozaika milování, skládá letní odpoledne.
